

ในโรงงานทำวิชา

เมื่อเริ่มมาทำวิชา ท่านตริภคธรรมะตลอดทุกอิริยาบถ ไม่คิดถึงเรื่องใดทั้งสิ้น ผิดหยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง เข้าไปเรื่อยๆ ทั้งวันทั้งคืน ด้วยความวิริยอุตสาหะ เพื่อจะได้รู้เห็นวิชาเหมือนผู้ที่มาก่อน คุณยายท่านไม่สูงส่งกับใคร ไม่ว่าใครจะบ่น จะว่าอย่างไรท่านเฉยๆ ไม่เอาเรื่องเอาราวกับใครทั้งนั้น ความละเอียดของใจจึงเพิ่มขึ้นไปตามลำดับ และสว่างยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวันมาร้อยเรียงกันเต็มท้องฟ้า

ต่อมาหลวงปู่ได้ตั้งคำถามเพื่อทดสอบท่าน อาทิเช่น “ลูกจันทร์ เมื่อกี้หลวงพ่อดูผ่านโบสถ์มา เห็นนกมันไปเกาะบนหลังคา มันเหลียวมาดูข้างหลัง แล้วมันก็หันไปดูข้างหน้า มันทำอย่างนั้นทำไมวะ”

เมื่อฟังคำถามแล้ว คุณยายก็หยุดนิ่ง หยุดในหยุด ดิ่งเข้ากลางไป พอหยุดถูกส่วนก็ทั้งรู้ทั้งเห็น ท่านให้คำตอบกับหลวงปู่ว่า “นกมันก็หันไปดูทางที่มันมา จะได้จำทางได้ แล้วมันก็มองไปข้างหน้า ดูที่หมายที่มันจะไปหากินเจ้าค่ะ”

หลวงปู่ท่านก็ว่า “เออ มันต้องอย่างนี้ชีวิตะ”

วันต่อมาหลวงปู่ถามว่า “ลูกจันทร์ หลวงพ่อดูออกมาจากหอดฉัน

เห็นคนพิการ ขามันเป่ เอ็งลองไปดูซิว่า กายละเอียดของมันเป็ดด้วยหรือเปล่า”

ไม่ว่าหลวงปู่จะถามอะไรคุณยายท่านก็หาคำตอบที่ถูกต้องมาจนได้ แต่ท่านกลับตอบไม่ได้เมื่อหลวงปู่ถามว่า “ลูกจันทร์ ปลาสลิดอร่อยตรงไหน” เพราะท่านไม่เคยสนใจเรื่องอร่อยหรือไม่อร่อย ท่านรับประทานอาหารเพียงเพื่อให้อิ่มแล้วกลับไปนั่งธรรมะ ใจของท่านจดจ่ออยู่กับธรรมะตลอดเวลา